

AMBROSIUS BUGGE OG LISE HENRIQUES

AMBROSIUS BUGGE, f. 16. August 1780 i København (Frue), død 23. Januar 1831 ssts. (Trinit.), S. af Professor THOMAS B. og AMBROSIA WEDSELTOFT. 1798 Student priv., 22. Okt. 1802 cand. jur. (non), 8. Juni 1808 Sekondløjtnant, 1. Februar 1809 Premierløjtnant i sjællandske Jægerkorps, 16. Dec. s.A. sat à la suite. 16. Juli 1813 Sekondløjtnant i Vejkorpset med Premierløjtnants Anciennitet. 7. Oktober 1815 Afsked og udnævnt til Krigsassessor.

19. Juni 1809 fik han Tilladelse til at indgaa Ægteskab med LOUISE (LISE) HENRIQUES, der var f. o. 1774, Datter af Tapetfabrikant ABRAHAM MOSES H. og 2. Hustru HENDEL SARA FÜRST, og s.A. gjorde han Indskud i Enkekassen for hende. D. 20. s. Md. fandt Vielsen Sted i Garnisons Kirke, d. v. s. det siger Kirkebogen, men det er ikke rigtigt. I Skiftet efter Bugge siges det udtrykkeligt, at Forlovelsen blev hævet, og at Bugge forblev ugift til sin Død. Lise Henriques blev derimod gift med Glanslærredfabrikør MOSES J. MAGNUS, og Natten mellem Torsdag d. 16. og Fredag d. 17. November 1812 omkom hun sammen med Marie Henriques f. Beck ved, at den Karet, de kørte i, væltede og faldt ud i Ladegaardsaaen. Om denne tragiske Ulykke vidner endnu den Sten, der staar ud for Aaboulevarden Nr. 14.

Naar Vielsen til Magnus har fundet Sted, vides ikke. Den ses ikke indført i Mosaisk Menigheds Deklarationsbog, og Gebyr for Vielsen ses ikke at være betalt.

Men den Dag i Dag bærer Garnisons Kirkebog fuldgyldigt juridisk Vidnesbyrd om, at Ambrosius Bugge og Louise Henriques indgik Ægteskab 20. Juni 1809 og samtidig Vidnesbyrd om, at Kirkebogsindførsler ikke altid er at stole paa.

H. HJORTH-NIELSEN.

ET BREV FRA MATHILDE FIBIGER

Hvorledes et Brev fra Mathilde Fibiger til Hr. F. Bayer, Blaagaards Folkehøjskole, Kjøbenhavn, har forvildet sig ned i min Bedstemoders, Fru CHRISTENCE ELLE's, Chatolskuffe paa Hessel ved Hvalpsund, er jeg ikke i Stand til at redegøre for. Da det imidlertid formentlig kan paaregne mere end privat Interesse, meddeler jeg nedenfor dets Indhold.

Aarhus d. 8-de Januar 1871.

Idet jeg af Hjertet ønsker Dem og Deres Familie et glædeligt Nytaar, beklager jeg, at jeg istedet for at bidrage dertil, maa begynde med at volde Dem en lille Fortrædelighed, da den franske Subscriptionseddell – eller hvad man skal kalde den – er forsvunden for mig. Jeg modtog Brevet her paa Stationen, hvor der er saamange Blanketter af alle Størrelser, at den nok kan være forputtet etsteds uden at det er muligt at finde den igjen; og nu maa jeg –

som jeg i min Svaghed næsten var tilbøielig til – anse dens Forsvinden for et Fingerpeg af Skjæbnen, i fraraadende Retning, eller bede Dem om at sende mig en ny og venligst undskyldte min Distraction.

Naar jeg et Øieblik følte mig fristet til det første, er det ikke af Ligegyldighed for Sagen, men i Bevidstheden om min totale Afmagt til at tjene den paa anden Maade end jeg gjør, ved at være i den Stilling, jeg er i, og som her i langt høiere Grad end noget andet Sted, hvor jeg har været, lægger Beslag paa mine Kræfter, min Tid, mit moralske Mod og en Udholdenhed som undertiden tvinger mig til at lade staae til i andre Retninger, udadtil.

Nu veed jeg, at en literær Virksomhed ikke lader sig forene med denne; at overtage nogensomhelst Forpligtelse, enten stiltiende ved at lade Andre forudsætte min Medvirkning som en Følge af min Tilslutning, eller ved at give et Løfte, som jeg ikke kan holde, vilde være at udstede en falsk Vexel, og det har trykket mig frygteligt, at jeg gjorde mig skyldig i noget Lignende ved den Maade, hvorpaa jeg henvendte mig til Esselde med „den Ensommets Hjem“. Men dengang *troede* jeg at kunne udrette noget – en Vildfarelse, som maaske har sin Undskyldning i det lille Skrift selv – og dengang levede jeg i en tjenstlig Uvirksomhedstilstand, der næsten tvang mig ind paa den gamle Bane. – Det var aldrig blevet til noget, thi det er ikke fornemmelig de ydre, men de indre Betingelser, der mangle mig, og jeg er langt mere paa min rette Plads her, hvor de Fordringer der stilles til mig, netop er dem, jeg efter hele min Natur har bedst af at bøie mig under og rette mig efter. Naar denne Virksomhed optager mig helt, kan jeg ikke ved Siden af den gribe en anden – og det er en Virksomhed, der er altfor fordringsfuld til at nøies med, at man lader sig vie til den ved venstre Haand og undertiden ofrer den et ledigt Øieblik.

Men er det ikke Forfængelighed, slet ikke at ville være med, naar jeg ikke kan virke i det Store? Min Virksomhed ligger jo netop indenfor Emancipationens Omraade, og om Forfatterinden end er død, saa lever jo Arbeidersken, hvis tause Tilslutning idetmindste er Vidnesbyrd at hun arbejder i Aandens Tjeneste. Og naar jeg er Medlem af Gavn, hvorfor skulde jeg saa ikke være det af Navn?

Hvis De synes det samme – hvis dette er nok – vil De maaske snarest sende mig den lille Blanket, den skal da komme udfyldt tilbage tillige med Bidraget, der jo om jeg har forstaaet det ret, er for 1 rd. 24 Sk. Frimærker.

Med den Bøn at De vil tilgive alt det Bryderi jeg volder Dem, og en hjertelig Hilsen til Deres Kone er jeg Deres altid forbundne

Mathilde Fibiger.

De vil nok bære over med det jaskede Brev? Det skrives paa Stationen under hyppige Forstyrrelser.

F. ELLE JENSEN.